

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๖ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

สุดท้ายอยู่ที่จิตบริสุทธิ์

เราไม่ได้อยู่นะวันหนึ่งๆ ช่วยโลกขนาดไหน เราไม่ได้เอาอะไรแต่ช่วยโลก หมุนตัวๆ ตลอดเวลา ได้อะไรมาเราไม่เอา แต่ช่วยโลกหัวหมุนตัวตลอด อย่างทุกวันนี้พอฉันเสร็จแล้วก็เอาของไปมอบโรงพยาบาลนั้นๆ เรื่อยเลย อาทิตยหนึ่งก็ทำโรง จันทรอังคาร พุธ พฤหัส ศุกร์ เอาไปให้โรงพยาบาลแต่ละโรงๆ ของเต็มรอดๆ เลย แล้วก็มอบเงินให้สองหมื่นๆ ทุกโรง เมื่อวานนี้ไปไหนลืมนะ ไปไหนมามันจำไม่ได้ทุกวันนี้ละ แม้แต่จะไปในวัดนี้มายังจำไม่ได้ ต้องทบทวนนานกว่าจะระลึกได้ ความจำเสื่อมมาก ๆ ลงโดยลำดับลำดับ หดเข้ามาๆ

แต่มันไม่มีอะไรละ ในหัวใจนี้หมดโดยสิ้นเชิง ไม่มีอะไรเลยขึ้นชื่อว่าสมมุติสามโลกธาตุเปิดออกหมดโดยสิ้นเชิง เหลือแต่ความบริสุทธิ์ล้วนๆ พุดให้เต็มยศจากการเสาะแสวงหาความดีมา เริ่มต้นตั้งแต่วันบวช วันบวชก็เป็นวันรักษาศีลรักษารธรรม ชีวิตของพระขึ้นในวันนั้น ที่นี้เกี่ยวกับเรื่องฆราวาสอะไรที่เข้ามาขัดข้องกับหลักธรรมวินัยของพระเปิดออกโดยสิ้นเชิง ตั้งแต่บัดนั้นมาเป็นชีวิตของพระ ตั้งแต่วันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๔๗๗ ได้ ๗๓ ปีจนนับพรรษาเจ้าของก็ไม่ได้ มันจำไม่ได้

ตั้งแต่นั้นในวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๔๗๗ เป็นวันบวช ที่นี้ชีวิตของพระทุกสิ่งทุกอย่างความเคลื่อนไหวของพระ ไม่ใช่เป็นฆราวาสนะ ความเคลื่อนไหวอะไรที่เป็นฆราวาสมาเกี่ยวข้องกับพระเปิดออกๆ ให้มีแต่กิริยาอาการของพระล้วนๆ จนชิน ที่นี้เลยชิน เรียบมานานก็เลยกลายเป็นพระไปหมดทุกอิริยาบถ คือไม่ระวังมันก็เป็นในตัวของมันเอง อะไรที่ขัดข้องต่อพระธรรมวินัยมันจะปิดทันที คือมันเป็นเองนะ ความเคยชินแห่งการรักษา

บวชมาก็ ๗๓-๗๔ ปี นี้ละเรียกว่าการฝึกใจเป็นสำคัญ นี่ก็ฝึกมาตั้งแต่วันบวชฝึกใจ ฝึกอกกับกิริยาความเคลื่อนไหวให้ถูกต้องไปตามหลักธรรมหลักวินัยหลักของพระเรื่อยมา เฉพาะอย่างยิ่งฝึกใจ นอกจากความเคลื่อนไหวไปมาที่ติงามอยู่แล้ว ใจยังให้ติงามกว่านั้นอีก ฝึกใจให้ติงามต้องฝึกทางด้านจิตตภาวนา ฝึกอย่างอื่นไม่ได้ จิตตภาวนาเป็นเรื่องของสติ สติควบคุมความคิดความปรุงของใจ ความกระเพื่อมก็คือความคิดของใจนั้นละกระเพื่อมออกมา สติมีอยู่ไม่ให้ออกมันก็ไม่ออก

บวชก็ฝึกกาย-วาจา ใจก็ฝึกอยู่ในตัวของมันเอง พอก้าวออกทางด้านปฏิบัติเน้นหนักทางด้านฝึกใจ จิตตภาวนา ร่างกายสงบเสถียรเรียบร้อยแต่จิตมันติดมันดินต้องเอาจิตตภาวนามีสติเป็นสำคัญบังคับไว้เวลานั้น พระพุทธเจ้า-พระสาวกทั้งหลายฝึก

ฝึกถึงขั้นบริสุทธิ์เลิศเลอในจุดนั้น นี่ก็พยายามฝึก แล้วก็ฝึกเอาเต็มเหนี่ยวเหมือนกัน เอาจนหายสงสัยในเรื่องจิต หหมดพิษหมดภัยทุกอย่าง ไม่มีเหลือเลย ภายในใจดวงนี้ไม่มี ฝึกขนาดนั้นละ เรียกว่าปล่อยวางโดยสิ้นเชิง ไม่ให้มีอะไรเหลือภายในใจ เหลือแต่ใจล้วน ๆ จากการฝึกเต็มที่แล้วสมบูรณ์แบบก็เรียกว่าใจกลายเป็นธรรมชาติขึ้นมา เรียกว่าธรรมชาติ จิตที่บริสุทธิ์เต็มส่วนแล้วเรียกว่าจิตเป็นธรรมชาติ

นี่ก็ได้ฝึกเต็มกำลัง สุดท้ายก็รวมลงในจิต ฝึกเข้ามาก็คือฝึกจิตเป็นเรื่องใหญ่ ฝึกเข้ามา ๆ จนกระทั่งฝึกจิตให้บริสุทธิ์ สุดท้ายอยู่ที่จิตบริสุทธิ์ ฝึกจิตจนกระทั่งบริสุทธิ์เต็มที่แล้วจิตนี้ก็กลายเป็นธรรมชาติขึ้นมา นี่ละศาสนาของพระพุทธเจ้าสอนถึงขั้นเลิศเลอ สุดยอดเลิศเลอ ฝึกถึงจิตเป็นธรรมชาติแล้ว เรียกว่าเลิศเลอ นี่ก็ได้ฝึกอย่างนั้นมา โดยลำดับลำดับ ฝึกไปโดยลำดับจนกระทั่งถึงขั้นที่ว่านี้ ขั้นสุดท้ายนี้เป็นธรรมชาติ บริสุทธิ์เต็มที่แล้วก็ไปเป็นธรรมชาติ เลิศเลอสุดยอด หหมดทางที่จะฝึกอีกแล้ว จิตเป็นธรรมชาติแล้ว หหมดทางที่จะฝึกต่อไป ไม่มี

พอจิตดวงนี้ออกจากร่างติดฝั่งเท่านั้น เพราะร่างนี้เป็นสมมุติ พอร่างนี้หมดสภาพแล้วจิตก็ติดออก จิตอยู่ในร่างนี้ก็ไปเป็นธรรมชาติแล้วนะ แต่เป็นแต่เพียงว่าครองร่างของสมมุติอยู่เฉย ๆ พอธรรมชาตินี้หมดกำลังแล้วจิตก็ติดออก นั่นละที่นี้เป็นธรรมชาติแท้ หหมด ไม่เข้าที่ไหนอีกแหละ จิตดวงนี้ที่เคยเข้าเคยเกิดเคยตายที่นั่นที่นี้ เมื่อฝึกจนบริสุทธิ์เต็มที่แล้วจิตดวงนี้ก็กลายเป็นธรรมชาติ อยู่ในชั้นของท่านผู้ลีนิกเลส แล้วแต่ยังไม่ตาย ครองชั้นอยู่นั้น พอชั้นหมดสภาพชั้นแตกไปนี้ธรรมชาติก็ออกไป นี่คือฝึกจิต

ที่พูดมานี้ก็ได้ฝึกมาแล้วเต็มกำลัง จึงว่าหายสงสัยในโลกอันนี้ นับว่าเป็นวาสนาอันหนึ่ง มาพิจารณาเทียบเคียง เรื่องมันก็ผ่านมาแล้วใครจะว่าบ้าก็ว่าไป ว่าอะไรก็ว่าไป คือเรื่องผ่านมาแล้วเราพูดตามเรื่องราวของจิต วิธีของจิต ความรู้สึกของจิตที่เป็นมา ๆ ตั้งแต่เป็นฆราวาส เป็นเด็ก เป็นผู้ใหญ่ เป็นหนุ่มขึ้นมา นี่ละมันไปอย่างไรจิตดวงนี้เป็นอย่างนั้นเรื่อยเป็นมา จนเข้ามาบวชก็ฝึกมาเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงขั้นหมด หหมดแล้วการฝึก ฝึกจิต จิตเป็นธรรมชาติแล้วหมดหนทางที่จะฝึกต่อไป แม้แต่อยู่ในชั้นนี้ก็ไปเป็นธรรมชาติ ออกจากชั้นก็เป็นธรรมชาติ ชั้นนี้ก็ไปเป็นธาตุสี่ดินน้ำลมไฟแตกกระจายลงไป นี่คือคุณค่าแห่งการฝึกจิต ให้จำเอาไว้

เรายังไม่ลืม พูดเสียมันผ่านมาแล้วพูดได้สบาย ๆ รักสาวจนนอนจะไม่หลับ เข้าใจไหม ไปรักผู้สาวจนนอนไม่หลับ ผู้ใหญ่ว่าเป็นญาติเป็นวงศ์กันไม่ให้เอากันเป็น ผัวเป็นเมีย ถ้าเอากันแทนที่จะเป็นกลุ่มเป็นก้อนจะกลายเป็นการแตกแยก นี่ก็คงสายบุญเข้าไป ไม่ให้เอา เราก็คงไม่ถือด้าน ไม่ให้เอาก็ไม่เอา เรื่องราวมัน ออกจากนี้เราก็คงบวช

พูดให้มันชัดเจนเสียเรื่องรวมนั้นผ่านมาแล้ว ว่าเป็นญาติเป็นวงศ์กันมาเอากันหาอะไร
ว่าอย่างนั้น ต้องฟังเสียงผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่ฟังเสียงกันไม่ต่อต้านกัน เราก็ต่อต้านไม่ได้ใช่
ไหมล่ะ เอา..ไม่เอาก็ไม่เอา เรื่องราวเป็นอย่างนั้นละ

แต่ทางฝ่ายพ่อผู้สาวชอบมากชอบเรา พี่ชาย..เอา เล่าย้อนหลังเสียนะ ชอบมาก
เพราะเห็นเราเป็นคนขยันมาตั้งแต่ไหนแต่ไร ทราบกันชัดเจนแล้วว่าพยายามจะเอาให้
น้องสาว พี่ชายจะตามเอาให้น้องสาว ขบขันดีนะ นี่เรื่องมันผ่านมาแล้วว่าอย่างนั้นนะ
พี่ชายพยายามติดตามจนกระทั่งเราบวชเราออกไป ไปอยู่บ้านวัวช่อง เราหวังจะออก
กรรมฐานละที่นี้ พี่ชายกับน้องสาวละติดตามไปนั่นนะ พอดีเราออกไปได้สามวัน นี่
เรียกว่ากรรมอันหนึ่งเหมือนกัน ถ้าไปเจอกันเข้าอีกจะเป็นอย่างไรก็ไม่รู้ ดีไม่ดีกลับบ้าน
มาอีกไม่ไปกรรมฐาน นี่พอดีไปได้สามวันพี่ชายกับน้องสาวเขาก็ตามไป เขาจะเอามา
เป็นน้องเขยเขานั้นเองพูดง่าย ๆ ผ่านได้ ก็อย่างนั้นละ พูดตามเรื่องย้อนหลังเป็นอย่าง
นั้นละ

เพราะใครก็ทราบเรื่องของเราไม่ใช่คนขี้เกียจขี้คร้าน อ่อนแอต่อแม่เหลวไหล
เป็นคนขยันมาแต่ไหนแต่ไร ไปที่ไหนขยัน คบค้าสมาคมกับใครเพื่อนฝูงรุมตามเรา
เพราะอาศัยเราในความขยัน ก็ผ่านได้ ผ่านออกไปก็เรียนต่อละ เรียนเรื่อย ๆ
จนกระทั่งถึงขั้นเป็นมหาจากนั้นก็เข้าป่า เข้าป่าออกกรรมฐาน โรงงานใหญ่คือพ่อแม่ครู
จารย์มั่น ที่นี้พีดกันใหญ่ละที่นี้กับกรรมฐาน เอาจนกระทั่งถึงเวทีถล่มบนหลังวัดดอย
ธรรมเจดีย์ ระหว่างวิภูวนกับวิภูฏจักรขาดสะบั้นจากกันบนหลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์

จากนั้นไม่มีอะไรผ่านหัวใจ หมด กิเลสเท่านั้นเป็นเสี้ยนเป็นหนาม เป็นหอกเป็น
หลาวทิ่มแทง ทุกประเภทของกิเลสเป็นเสี้ยนเป็นหนามเป็นแหลมเป็นหลาว พออันนี้
ขาดแล้วจิตโล่งไปเลย ไม่มีอะไรผ่านตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งปานนี้เป็นวันที่ ๑๕
พฤษภาคม ๒๕๙๓ นั้นละวันผ่านกันได้โดยเด็ดขาดระหว่างสมมุติกับวิมุตติ คือจิตตวิมุตติ
ผ่านได้ตรงนั้น มาผ่านเอาตรงนั้นละ ดูว่าวันที่ ๑๕ แรม ๑๔ ค่ำเดือน ๖ เทียบกับวันที่
เป็นวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ ผ่านได้ตรงนั้น

นี่ละการฝึกฝนอบรมตน อุตส่าห์พยายามบิ๊กบีน อุปสรรคก็ไม่ทราบว่
อุปสรรค สุดท้ายตอนที่จะได้บวชก็คือพอน้ำตาพร่าง นี่ละเหตุที่จะได้บวช คาราคาซังลง
กันไม่ได้ อะไรต่ออะไร พอน้ำตาพร่างเท่านั้นขาดสะบั้นไปหมด ต้องบวช โลกเขาทำ
ได้ งานไหนเขาทำได้ เราทำได้ ทำไมการบวชเขาบวชได้เราบวชไม่ได้ เอากันตรงนี้ มัด
กันอยู่สามวัน น้ำตาพร่างเสียใจที่จะไม่มีใครบวชให้ อาศัยลูกชายคนเดียวเป็นพ่อบ้าน
พ่อเมือง เพราะครอบครัวอยู่กับเราหมดนะงานการทุกอย่าง

แม้แต่ทางฝ่ายแม่ก็อยากให้เราเป็นลูกผู้หญิง มันขยัน ว่าอย่างนั้นเถอะ เรา
 ครอบไปหมดเลยในครอบครัว เราเป็นคนสั่งการสั่งงานทุกอย่าง ความขยันหมั่นเพียร
 ใครก็ไม่กล้าค้าน ว่าอะไรๆ อย่างนี้แม่แต่พ่อก็ไม่เถียง บางทีพ่อคิดอยากไปอย่างนั้น
 อย่างนี้ ถ้าเราว่าไปหาอะไร เท่านั้นพ่อหยุดเลยนะ ถ้าว่าไปนะจะทำให้ โห้ย เตรียมของ
 เตียนนั้นเลย คือถาลั่นคำแล้วเป็นจริงเราทุกอย่าง ถาลงได้ถาลั่นคำแล้วต้องเอาให้ได้ ถาลง
 ถาลั่นคำ เออ ไปนะจะทำให้ เท่านั้นละอยากเตรียมของเตียนนั้นไปเลย เพราะเอาจริงนี่
 ถาลงถาลั่นคำแล้ว ไม่มีสองละ นิสัยเป็นคำสั่งค์คำจริงเป็นมาแต่ขราวาสนะ ถาลงไม่ถาลั่นคำ
 เอาอะไรกับเราไม่ได้ เคยอยู่อย่างนั้นละ ถาลงได้ถาลั่นคำแล้วจริงมากทีเดียว ขาดสะบั้น
 ไปเลย เป็นอย่างนั้นละ

พ่อน้ำตาร่วงถึงได้บวช จึงได้มาบวชให้พ่อ บวชก็ว่าจะอยู่สักสองสามปี อย่าง
 มากไม่เลยสามปีจะสึก ครั้นบวชแล้วอ่านหนังสือแล้ว อ่านไปดุดตี๋มไปๆ เอ๊ะ ทำไมอัน
 นี้เราก็ดูดีมาแล้วๆ ธรรมะที่สอนไปนี้ไม่มีผิด ผิดแต่เราคนเดียว พยายามแก้ตัวเองๆ
 สุดท้ายเอาใหญ่เลย บวชนี้ไปสวรรค์ ไปสวรรค์ก็ยังคงกลับมาเกิดอีก พรหมโลกอายุยืน
 กว่าอยากไปพรหมโลก สุดท้ายนิพพานเที่ยง อยากไปนิพพาน นั้นละเรื่องราวที่มันหมุน

พ่อแม่ครูจารย์ละเป็นผู้ปลดเปลื้องให้ ขอแต่ท่านผู้ใดบอกให้ชัดเจนว่ามรรคผล
 นิพพานมีอยู่ เราจะเอาตายว่าเลย เราจะให้ได้นิพพานในชาตินี้ ให้ได้เป็นพระอรหันต์
 ในชาตินี้ ไปถึงพ่อแม่ครูจารย์ท่านก็ใส่เปรี้ยวๆ ลงหมดเลยเรื่องมรรคผลนิพพาน กิเลส
 มีเต็มหัวใจแต่ความสงสัยมรรคผลนิพพานไม่มี นั้นละที่นี้พีดกันละ เอากันเรื่อย ๆ
 แต่ไปกรรมฐานเราไปองค์เดียวละ เราไม่เคยไปกับใคร นิสัยเป็นอย่างนั้น คือมันไม่
 เต็มเม็ดเต็มหน่วย ถ้าไปกับเพื่อนกับฝูงเป็นน้ำไหลบ่า รับผิดชอบกันอยู่สักๆ ถ้าไปคน
 เดียวป่าช้าอยู่กับเราเท่านั้นพอ อยากกินก็กิน ไม่อยากกินก็วันช่างมัน

เป็นนิสัยผาดโผนอยู่ แต่ก็ผาดโผนทางดีอันนี้ดีอยู่นะ ถ้าเป็นทางโลกนี้ไม่ได้ตาย
 ในเรือนจำละแต่ตายนอกเรือนจำถูกเขาฆ่า เพราะต่อสู้กับเจ้าหน้าที่เขาละชิ มันเป็น
 นักเลงโต ว่าอย่างนั้นเถอะ พอพูดอย่างนี้ก็ทำให้ระลึกถึงเวลาจะตกจะคลอออกมา ตา
 เป็นผู้ท่าย แปลกอยู่นะละ ตาทาย ถาลงถ้าเจ็บท้องเขาว่าจะคลอเท่าไรวันก็ไม่คลอ
 เจ็บๆ จะเอาให้ตาย ไม่คลอแล้วหายเจ็บไปเลยเหมือนตาย ถาลงหยุดก็หยุดเหมือน
 ตาย หายเจ็บเลย ครั้นเวลาตื่นนี้จะเอาให้ตาย

ที่นี้ตาก็เลยทำนาย เออ ลูกชายสุคนธ์นี้ถูกแน่ใจว่าจะเป็นผู้ชายนะ หนักแน่นมาก
 หนักหน่วงมากทีเดียว ถาลงมันไปทางชั่วแล้วมันไม่ได้ตายในเรือนจำละ มันจะตายนอก
 เรือนจำ สู้กับเจ้าหน้าที่เขา ตายนอกเรือนจำ ถาลงไปทางดีมันก็จะดีเด่น มีสองอย่าง
 เท่านั้น ตาททำนาย เพราะมันผิดเขาทุกอย่าง เวลาจะตกคลอก็เหมือนกัน พอตก

ออกมาสายรกพันคอ สายรกพันคอตีความหมายได้สามอย่าง รกพันคอ หนึ่งสายโซ่ สองสายสะพายปิ่น สามสายบาตร พอตกลงดอออกมานี้ตากก็ให้มั่งคั่งอย่างยิ่ง พอเห็น รกพันคอ โอ สายบาตรๆ ก็เลยมาบวช ได้เป็นสายบาตร สายปิ่นนายพรานสะพาย ปิ่นก็มีเรากี่เคยแล้ว แต่สายโซ่ยังไม่มี มีแต่สายสะพานปิ่น แล้วก็สายบาตร ก็ออกมา ทางสายบาตรจนกระทั่งทุกวันนี้

นี่พูดถึงเรื่องผ่านๆ มาๆ ให้พี่น้องทั้งหลายฟังจนกระทั่งจะตายแล้วนี่ มันหมดทุกอย่างแล้ว ทอดธุระแล้วนะเดี๋ยวนี้ ปล่อย ปล่อยไปทุกอย่างๆ แล้ว ไม่อยากเอาอะไร เดินก็เดินไปมาอย่างนั้นละ แต่จิตนี้เป็นอันหนึ่ง จิตไม่มีวัย ธาตุชั้นนี้อ่อนแอท้อแท้ แต่จิตไม่อ่อน จะอยู่ที่ไหนก็ตามจิตไม่อ่อน เพราะจิตไม่มีวัย ส่วนธาตุชั้นนี้มีวัย ทุกวันนี้ ไปไหนอ่อนแอ เดินไปไหนเข้าไปในครัวออกมาก็เหนื่อยเดี๋ยวนี้ละ ออกไปศาลาเข้ามา ก็เหนื่อย เหนื่อยแล้วที่นี้ เป็นแต่เพียงว่าจิตไม่มีวัย มันไม่เหนื่อยเท่านั้นเอง

นี่ก็อายุถึง ๙๔ ปี กับ ๕ เดือน มันปล่อยแล้วนะลักษณะมันเป็นอยู่ภายใน เรื่อง การปกครองหมู่เพื่อนไม่ค่อยจะสนใจละ ปล่อยไปๆ มันค่อยเป็นของมันเอง เป็นในจิต มันปล่อยมันวางของมันไปเรื่อยๆ เอาละที่นี้หมดแล้วนะ จะให้พร

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

จากเครือข่ายทั่วประเทศ